

MU SEO

J O R I R E I J U L A

KIL VET

BAZAR

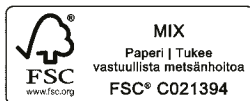
MU SEO

JORI REIJULA

KIL VET

BAZAR

© Jori Reijula ja Bazar Kustannus 2023
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-376-624-2

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

LUKU 1

Jan-Petter tai Jiipee, kuten hänen lähipiirinsä häntä kutsui, leikki tyttärensä kanssa muovisilla figuureilla, jotka olivat heidän vakioleikkikalujaan. Tähtipyly-niminen yksisarvinen esitti leikeissä aina perheen isää ja Leijona perheen äitiä. Pikkuinen yksisarvisvarsa oli Iida. Viime aikoina Iida oli tavallisten kotileikkien lisäksi ollut kiinnostunut Tähtipylyn ja Leijonan välisistä lemmenkuvioista. Jiipeetä huvitti tyttären paneutuminen muovifiguurien välisiin vuorovaikutussuhteisiin. Hän arveli tyttärtään kuuntelemalla kykenevänsä luotaamaan tämän sielunmaailmaa ja luomaan tähän entistä lujemman siteen.

”Kiitos, kun panit pyykit koneeseen ja tyhjänsit tiskikoneen, imuroit ja pyyhit pölyt”, Jiipee murahteli Leijonana Tähtipylylle kerraten juuri itse tekemiään kotitöitä.

”Noh, noh”, hän jatkoi toisessa kädessään pitämänä Tähtipylynä. ”Teen vain kaiken, mitä kunnan yksisarvisisän kuuluukin.”

Iida katseli tyytyväisenä isänsä esittämää kohtausta ja otti sitten käteensä pikkuisen yksisarvisvarsan.

”Isi ja äiti, milloin minä saan pikkuveljen?” Iida hirmahti yksisarvisvarsana.

”Pikkuveljen?” ällistynyt Tähtipyly kysyi. ”Ihanko oikeasti haluat pikkuveljen?”

”Kyllä! Kaikilla muillakin päivähoidon lapsilla on joko pikkuveli tai pikkusisko.

”Tuota...”, Tähtipyly änkytti vaivaantuneena. ”Minun täytynee kipaista sopivassa välissä lelukaupassa ja hankkia sieltä toinen yksisarvisvarsa vai olisiko pieni leijonanpentu parempi...”

”Ei, isi!” Iida huudahti. ”Kerro, miten yksisarviset ja leijonat saavat oikeasti lapsia?”

”No, tuota...”, Jiipee jatkoi nyt samaa vaivaantunutta pähkäilyään, jonka hänen ohjastamansa Tähtipyly oli aloittanut. ”Eiväthän yksisarviset luonnossa kohtaa leijonia. Yksisarvisethan ovat satueläimiä. Ja jos vaikka sattuisivat kohtalon oikusta kohtaamaankin, heidän perimänsä ei mahdollista yhteisiä, elinkelpoisia jälkeläisiä.”

”Kyllä minä sen tiedän!” Iida ärähti Jiipeelle. ”Kerro, miten kaksi eläin- tai ihmisvanhempaa saa lapsia. Miten te saitte minut?”

”Kylläpä nyt pistit kiperän pähkinän”, Jiipee sadatteli. ”Odotetaan, kunnes äiti tulee kotiin, niin kerromme sinulle oikean vastauksen yhdessä.”

”Kerro nyt! Tai muuten en saa unta.”

”Mikset saisi?”

”Pelottaa”, Iida sanoi.

”Ei kai nyt sentään”, Jiipee epäili.

”Kyllä vain. Entä jos lasten saaminen onkin pelottavaa. Silloin näen ihan varmasti painajaisunia.”

Jiipee katsoi Iidaa. Tytär ei näyttänyt erityisen kauhistuneelta vaan pikemminkin viekkaalta. Oliko pieni pirulainen

perinyt äidiltään kyvyn viedä häntä kuin muulia narussa? Jiipeetä ärsytti, mutta koska aihe oli tulenarka ja hän puolestaan auttamatta selkä seinää vasten, hänellä ei ollut varaa bluffata.

”Rauhoitu, kulta. Isi kertoo”, Jiipee lupasi ja otti esiin upean yksisarvislinnan, jossa Tähtipyly, Leijona ja pieni yksisarvispoikanen asuivat. ”Pitkän työpäivän jälkeen Tähtipyly vie yksisarvispoikasen isovanhemmille hoitoon ja järjestää linnan valaistuksen ja musiikin sopiviksi.”

”Miksi?” Iida kysyi.

”Koska Leijonalla on ollut töissä rankka päivä ja Tähtipyly haluaa saada hänet sopivaan mielentilaan.”

”Miksi?”

”Tuota...”, Jiipee änkytti ja alkoi hätäntyä. ”Öh, lemmentleikkejä varten.”

”Mitä ihmettä ne ovat?” Iida kysyi.

Tyypillisesti avoin, seksuaalisestikin valveutunut ja jopa liberaali Jiipee koki olevansa antiikkinen, ruosteesta jäykkä rautakanki. Polku, jota hän oli lähtenyt tallaamaan, päättyisi eittämättä katastrofiin. Hän päätyisi esittämään muovi-figuureilla oman illaksi varaamansa suunnitelman siitä, miten Yksisarvinen ensin viettelisi Leijonan ja lopulta suorittaisi K-18-henkisen penetraation, joka johtaisi Leijonan ei-toivottuun raskauteen, sillä tähän oli jo aivan tyytyväinen perheen lapsilukuun. Iida traumatisoituisi ja joutuisi vähintäänkin psykoterapiaan. Ja mitä jos Iida suhtautuisi terapiaan, kuten äitinsä, eikä suostuisi siihen? Iida joutuisi käyttämään mielialalääkitystä, hänen itsetuntonsa murtuisi, ja hän päätyisi toksiseksi muodostuneen isäsuhteensa vuoksi

valitsemaan huonon puolison. Joutuisiko Jiipee kutsumaan vävypojakseensa ahdasmielistä naistenvihaajapoikaystäväjuippiä, jonka tytär olisi löytänyt lähiostoskeskuksesta? Ei ikinä! Perverssi lisääntymistarina kerrottaisiin vain hänen kuolleen ruumiinsa yli!

”Peruutetaanpa hieman”, Jiipee ehdotti äänessään kiihtymystä.

”Miksi hermostuit?” Iida kysyi.

”En hermostunut”, Jiipee kivahti. ”Kerroin tarinan hieman väärin. Yksisarvislinnan tunnelmavalaistus on siis nyt kunnossa ja musiikki rentouttavaa, muttei liian rentouttavaa. Leijona marssii sinne väsyneenä mutta virkistyy, kun saa nauttia lempeästä tunnelmasta. Ja sitten Tähtipyly antaa Leijonalle siemenen. Leijona kiittää ja vähän ajan kuluttua Leijona saa poikasen. Jes!”

”Minne se siemen istutetaan?” Iida tiedusteli.

”Pihalle”, Jiipee vastasi salamannopeasti.

”Pihalle?”

”Juuri niin. Pihalle. Rehevään kohtaan. Nyt nukkumaan!”

Jiipee hoputti Iidan syömään iltapalan ja harjaamaan hampaansa. Hän pelasi varman päälle ja kertoi ties kuinka monetta kertaa tarinan Tähtipylyyn ja Leijonan unelmahäistä. Puolisot olivat kuin luodut toisilleen: Tähtipyly haahuileva pohdiskelija ja Leijona armottoman lihaksikas crossfittaaja, joka piti metsän pahat otukset loitolla perheen upeasta yksisarvislinnakkeesta.

Iidan sammuttua kuin saunalyhty Jiipee tallusteli alakerran sohvalle rapsuttelemaan Maverickia, perheen hyvän tuulista mutta seksuaalisesti aktiivista pomerianrotuista koiraa.

Kaikki meni juuri nyt täydellisesti. Hänen elämänsä koostui kolmesta vankasta peruspilarista tai *elämänjakkaran* jalasta: perheestä, terveydestä ja työstä.

Ensiksikin perhe rakasti häntä, ja hän rakasti perhetään. Toiseksi terveyskin oli jo pidemmän aikaa ollut hyvä. Närästys ei ollut vaivannut kirsikkakolan ja majoneesien kadottua jääkaapista. Jopa tinnitus oli vähentynyt hänen ja Raijan välisten riitojen eskaloiduttua entistä harvemmin. Kolmanneksi työssäkkin meni mainiosti. Tosin päästäkseen tähän pisteeseen – Oulun Puutarhauniversumin tasanteelle – hän oli joutunut kapuamaan enemmän henkisten koettelemusten vuoria kuin Veikka Gustafsson oikeita huippuja. Hän oli raatanut voimiensa ääri rajoilla ankarammin kuin raavainkaan sherpa. Hän oli kärsinyt emotionaalisesta happivajeesta. Kansakiipeilijät – tai no, ainakin entisen työpaikan entinen lähiesimies, Allu – olivat yrittäneet tuupata hänet urapolulta, mutta hän oli onnistunut kerran toisensa jälkeen pitämään kynsin hampain kiinni jyrkänteen reunasta.

Kaikki hänen elämänjakkaranensa jalat vaikuttivat olevan erinomaisella tolalla. Jiipee sytytti ranskalaisen maustekynttilän, etsi Spotifyistä valmiiksi Raijan lempikappaleen ja käpertyi sohvalle odottamaan upean vaimonsa paluuta ylitöistä.

Ulko-ovi pamahti pahaenteisesti, ja Jiipee hätkähti. Hän kuuli ovelta puuskutusta.

”Miten meni, kulta?” Jiipee uskaltautui kysymään.

”Helvetin kuusitoista teidän miesten kanssa.”

”En kai mä ole taas mokannut?” Jiipee tiedusteli ja huomasi jääneensä jäkitysasentoon.

”Onneksi et tällä kertaa, mutta voin kertoa, että vituttaa kuin pientä vesisaukkoa.”

”Uskallankohan silittää saukkoa?” Jiipee kysyi varmuuden vuoksi.

”Silittele, kuule, vain itseäsi”, Raija puuskahti ja huomasi menneensä liian pitkälle. ”Anteeksi, oli taas sellainen päivä, että oksat pois.”

Jiipee suoritti nopean tilannereflektion ja arvuutteli, että olisi viisainta tiedustella vaimolta suoraan, mikä oli mennyt vikaan. Raija hengähti syvään, peitti irvistyksensä huulillaan ja marssi sohvalle.

Jiipee hiipi vaimonsa viereen ja mietti, kuinka lähelle tätä uskaltaisi istua. Raijan ärsytyksestä tärisivät käsivarret viestittivät, että etäisyyttä oli hyvä varata vähintään kaksi käsivarrenmittaa. Maverick oli rohkeampi ja hyppäsi heidän väliinsä hampaissaan pieni pehmolelu. Nainen aloitti päivän tapahtumien kertaamisen.

”Olin painanut pitkän päivän toimistolla ja aikeissa suunnata kotiin, kun näin valon kajastavan nurkkahuoneesta. Tapanin nurkkahuoneesta.”

”Onko Tapani se villisian näköinen tyyppi, jolla on tapana röhnöttää tietokonetuolillaan niin, että epäilit sen joskus nukahtaneen?” Jiipee muisteli.

”Samanlaisessa ergonomisessa asennossa se istuu kuin sinäkin. Siellä se taaskin näytti torkkuvan, joten ajattelin mennä herättämään sen. Tapanihan lähtee yleensä kotiin viimeistään puoli neljältä ja nyt kello oli melkein kuusi.”

Jiipee nyökkäsi vaimolleen merkiksi jatkaa.

”Kun pääsin lähemmäksi, tajusin, että sehän on hereillä eikä tietokoneen ruudulla ollut Excel vaan jotain ihan muuta.”

”Ei kai vain...”, Jiipee kysyi ja nyrpisti nenäänsä seksuaalisesti aktiiviselle Maverickille, joka tarinan innoittamana oli alkanut nylkyttää pehmolelua.

”Jep jep”, Raija tuhisi sieraimet laajentuneina. ”Ajattelin vielä varmistaa nähneeni oikein, joten jäin ovelle tarkkailemaan. Siellä se röhösi ja klikkaili menemään, kaivoi nenäänsä ja röyhtäili.”

Raija siristi silmänsä viiruiksi. Jiipee näki sielunsa silmin täysissä voimissaan olevan saalistajan, vahvan ja valppaan leijonan, joka oli valmis seuraamaan luontaista viettiään. Nytkin ilmoille pääsi naisen suusta ensin hiljainen murahdus, sitten voimakkaampi korahdus, kun kitalaelta kurkunseudulle hakeutunut kuola joutui tekemään tietä kiihtyneelle hengitykselle.

”No, mitä sitten tapahtui?” Jiipee kysyi itsekin jännityksestä hengästyneenä.

”Tapani havahtui, käänsi päätään ja säikähti niin, että läikytti olutta päälleen. Jopa rajallisilla älynlahjoilla varustettu villisikakin ymmärtäisi, ettei, helvetti soikoon, juo olutta työpaikallaan.”

”Mitä sinä sitten sanoit?”

”Sanoin että JEP JEP. Sitä sitten katsellaan pornoa ja runkataan työajalla!” Raija vastasi, ja ennen kuin Jiipee ehti kysyä mitään, jatkoi Tapanin väittäneen, että kyseessä oli muka vain alusvaatemainos ja että Raijan väitteet olivat muutenkin perättömiä.

Jiipee kuvitteli, kuinka Raijan majesteettisiksi treenattujen epäkkäiden pinnalta kohoavat kaulavaltimot olivat varmasti-kin pullistuneet uhkaavasti naisen lähestyessä Tapania.

Raija jatkoi: ”Äijä solkkasi, että ne olivat ihan oikeasti bannereita ja että selaimen evästeet muka aiheuttivat ne.”

”Se varmaan olikin totta”, Jiipee erehtyi sanomaan.

Raija mulkaisi Jiipeetä ja kertoi kysyneensä, ponnahtiko oluttölkkikin Tapanin käteen itsestään. Tapani oli tunnustanut riidelleensä vaimonsa kanssa, niin ettei ollut uskaltanut mennä kotiin, ja jääneensä siksi töihin striimailemaan pelejä. Raija oli todennut, että kaikenlaisia runksuttelijoita pikkuvehkeineen heppejään heiluttaakin ja että miehen oli parasta poistua salamana toimistolta. Sitten Raija oli taluttanut umpi-tunnelissa huojuvan, raskasrakenteisen miehen portaikkoon. Raijan ote oli kuitenkin livennyt, ja mies oli liukastunut viimeiseltä portaalta rähmälleen alatasanteelle.

Raijan yrittäessä auttaa Tapania nousemaan tämä oli vin-kaissut: ”Jätkä oikeesti tönäisi mut kumoon!”

Raija oli päättänyt pitäytyä koskemasta enää uudestaan epästabiiliin mieheen ja odottanut, että tämä pääsisi omin avuin pystyyn ja ulos. Ovella hän oli toivottanut tälle onnea kotirintamalle, marssinut työhuoneeseensa, poiminut kimp-sunsa ja kampsunsa ja lähtenyt kotiin.

Jiipee jäi sanattomana kelaamaan uskomatonta tarinaa mielessään Raijan suunnatessa makuuhuoneeseen. Portai-kossa Raija vielä paasasi, että hänen oli kovasta yrityksestä huolimatta yksinkertaisesti mahdotonta käsittää, miten heik-koja nyky-yhteiskunnan X- ja Y-kromosomeilla varustetut, miehiksi kutsutut asukit olivat. Kaikkea piti saada ja kaikkea

piti olla. Ja se kaikki piti saada nyt heti. Sitä vinguttiin ja vonguttiin joka foorumilla pienimmistäkin elämän epäkohdista. Mutta tosipaikan tullen nämä samat vässykät kuseksivat housuihinsa ja parkuivat, kun vaimo jätti tai kun he kaatuilivat portaikossa. Raijan mielestä valtaosalta miehistä olisi pitänyt riistää oikeus kutsua itseään mieheksi. Raija koki syntyneensä väärällä vuosisadalla. Kenties jopa vuosituhannella.

Jiipee olisi halunnut huomauttaa, että Raija olisi varmasti ollut mukavuusalueellaan keskiajalla, jolloin ritari-miehet käännäyttivät vääräuskoisia väkivalloin valtakunnassa vallitsevaan näkemykseen. Se, mikä tällainen näkemys oli, oli yhdentekevää. Tärkeintä oli, että vahva, valtaapitävä yksilö, alfauros tai miksei jopa alfanaaras, oli sen päättänyt ja että kaikki tottelivat. Tottelemattomat pantiin maksamaan kovaa hintaa vääräuskoisuudestaan. Raija olisi eittämättä mieluusti täyttänyt aviolliset velvollisuutensa ristiretkeltä palaavan aviomiehen tai muuten sen aikaisten normien mukaan kumppaniksi kelvollisen, voimakkaan uroon kanssa. Jiipee piti kuitenkin fiksumpana pysyä näkemyksestään vaiti, häntä ei tänä iltana muutenkaan onnistaisi.

Poikkeuksellisen pitkät yöunet nukkunut Raija marssi olohuoneeseen ja huomasi sykkyrälle käpristyneen Jiipeen nyyhkyttävän sohvalla. Jiipee kuuli vaimonsa huokaisevan syvään.

”Mikä sinulla nyt on? Mitä on tapahtunut?”

”Hei, kulta. Ei mitään isompaa. Katsoin Iidan kanssa Vaianaa enkä vain mahda mitään sille, että elokuva nostaa joka

kerran kyyneleet silmiin. Se kertoo riipaisevan kauniisti omien pelkojen kohtaamisesta, ennakkoluuloista luopumisesta, henkisestä kasvusta ja omien rajojen löytämisestä.”

”Jahas”, Raija totesi päättään pudistellen. ”Mitä jos yrittäisit löytää oman tyttäresi. Missä Iida on?”

”Ohoh, en huomannutkaan, että se lähti. Oli sen verran koskettava leffa.”

”Jep jep”, Raija murahti.

”Mitä, äiti?” Iida huusi omasta huoneestaan yläkerrasta.

”Ei mitään, kulta. Äidiltä vain menee joskus hermot modernien miesten kanssa.”

”Ei se mitään, äiti. Minä ymmärrän!” Iida huikkasi solidaarisesti.

”Harmin paikka se työjuttusi”, Jiipee käänsi keskustelun Raijaa selvästi vaivaavaan asiaan. ”Mikä fiilis sulla siitä nyt on?”

”Että olisi pitänyt jättää se känniapina toimistolle ryyp-päämään ja lähteä vähin äänin kotiin.”

”Voin uskoa. Mutta se ei ole organisaationne protokollan mukaista eikä sun tyylistäsi.”

”Eipä ole, ei”, Raija tuhahti.

”Sano, jos voin jotenkin piristää sua”, Jiipee pyysi ja silitti sovittellen Raijan treenattua selkää.

”Kun kerran otit asian esille, niin ei enää näitä helkatin prinsessaelokuvia. Eikä varsinkaan olohuoneessa prinsessan lailla itkeviä aikamiehiä! Olen jo etukäteen pahoillani, mutta en vain välillä kestä teitä miehiä!” Raija puuskahti.

”Ei tunnu reilulta, että niputat kaikki miehet yhteen. Tiedät kyllä mainiosti, että kukin mies on uniikki kuin lumi-

hiutale tai sateenkaaren värisävy. Kai muistat, minkä kasvun-
kaaren olen suorittanut Helsingistä Kuopioon muutettuani
Jiipee 1.0:sta Jiipee 2.0:aan. Jatkuvan itsekehittämisen filoso-
fiaalla kehitän itseäni kohti ääretöntä – kohti täydellistä hen-
kistä valaistumista. En todellakaan ole mikään perus-Pena!”

”Tiedät, että rakastan sinua, mutta olisitko ystävällisesti
ihan vain hiljaa. Minulla nimittäin hirttää kohta pahasti kiin-
ni. Eikö se sinun parisuhdeterapeutisikin neuvonut anta-
maan toiselle tilaa?”

Raija nappasi proteiinijuoman jääkaapista ja askelsi ylä-
kertaan leikkimään tyttärensä kanssa. Naisen saavuttua ylä-
tasanteelle Jiipee kommentoi tämän perään: ”Tiedoksesi, että
se on meidän molempien parisuhdeterapeutti. Ja vaikka ku-
vittelisi, että meillä miehillä muka on helppoa, pääsee usein
unohtumaan, että kuulun tässä perheessä vähemmistöön.
Lisäksi mulla tinnittää päivittäin korvissa, ja se vaikeuttaa
keskittymistä ja informaation omaksumista. Töissäkin on
jatkuvasti kova hässäkkä päällä. Arvaa vain, minkälainen
munaravi maanantainakin on konttorilla!”

Jiipee tiesi, ettei Raija kuunnellut. Tuntui kuitenkin tär-
keältä saada omat tunteet rakentavasti eetteriin. Sitä heidän
parisuhdeterapeutinsakin oli heille painottanut.

Jiipee oli törttöillyt reilu vuosi sitten alkoholin ja epä-
varmuuksien demoniensa kanssa. Törttöily oli johtanut avio-
puolisot asumuseroon, mutta he olivat lopulta muuttaneet ta-
kaisin yhteen miehen selätettyä pahimmat ongelmansa. Yhteen
muutto ei ollut missään nimessä ollut kivutonta, mutta se oli
tuntunut oikealta ratkaisulta. He olivat jatkaneet viikoittaista
parisuhdeterapiaa muutettuaan takaisin saman katon alle.

Molemmat osapuolet olivat noudattaneet kurinalaisesti parisuhdeterapeutin neuvoja ja ottaneet valtavia edistysaskeleita parisuhteessaan. He olivat yhdessä optimoineet arjen rutiinit ja olivat näin päässeet toteuttamaan urahaaveitaan ja elämään samalla täysipainoista perhe-elämää. Raija olikin kehittynyt valovuosia siitä, kun he olivat ensimmäisen kerran tavanneet, ja tehnyt satunnaisia rimaloituksia ainoastaan hermojenhallinnassa. Jiipeen olikin hyväksyttävä naisen äkkipikainen luonne ja annettava äskettäisen kaltaiset töksäytykset anteeksi. Näki selvästi, että Raija todellakin tsemppasi. Sen aisti siitäkin, että joka viikko oli entistä seesteisempi.

Siksi Jiipeen oli vain yritettävä tehdä parhaansa ja luotettava siihen, että se riittää. Hän tasasi hengitystään, asetti kuulokkeet korvilleen, kääpetyi sohvalle viltin alle ja antoi Vaianan soundtrackin pyyhkiä maalliset huolet mielestään.

LUKU 2

Jiipee työskenteli Puutarhauniversumin Oulun toimipisteessä tavallisesti kerran viikossa, mutta uuden projektin myötä pakollisten läsnäolopäivien määrää oli kasvatettu kahteen. Hänet oli siirretty osaamisensa vuoksi Puutarhauniversumiin yrityskaupassa, jossa Puutarha-Innon puutarhakonsultointi oli yllättäen myyty kilpailijalle. Puutarhatitaani taistelu oli armotonta, ja kun kyse oli kahdesta maan kovimmasta toimijasta, Jiipeelle oli yhdentekevää kummassa niistä hän työskenteli, kunhan hän sai tuoda eliittiosaamisensa taistelun eturintamaan.

Puutarhauniversumiin siirryttyään Jiipee oli vielä laajentanut osaamisaluettaan ja tarttunut hommiin, joista niitti mainetta mutta jotka olivat kuluttavia. Hän oli kuitenkin tehnyt urapäätöksensä itse ja oli haasteista huolimatta siihen tyytyväinen. Hän ja konsernin business controller Rami olivat saaneet johtoryhmältä kunnianhimoisen toimeksiannon: heidän tuli buustata organisaation imagoa sekä vastuullisena suomalaisena toimijana että high end -puutarhatuotteiden markkinasegmenttikuninkaana stratosfääriin kauas kilpailijoiden ohi.

Jiipeen esimies, Timppa, uskoi, että Jiipee voisi hyödyntää suomalaisissa puutarhoissa laaja-alaista näkemystään

ekologisten puutarhateknologioiden ja aurinkoenergian hyödyntämisestä. Sen pohjalta mies voisi kehittää *Vastuullinen Puutarhauniversumi* -konseptin. Jiipee uskoi olevansa tehtävänsä tasalla ainakin teoriassa. Rami oli vedetty mukaan hankkeeseen Jiipeen aisapariksi pettämättömän kustannusvainunsa vuoksi. Eteen ei ollut putkahtanut ainakaan tähän päivään mennessä yhtäkään konseptia, jolle itsevarma business controller ei olisi kyennyt määrittämään hintalappua.

Rami oli varoittanut, että Jiipeen olisi hyvä saapua maanantaina toimistolle ajoissa, sillä silloin käsiteltiin huippusalaisia asioita – sellaisia, joista ei voinut puhelimesta hiiskua. Jiipee oli ymmärtänyt yskän ja pakottautunut heräämään jo viideltä, jotta olisi varmasti henkisesti ja fyysisesti tilanteen tasalla. Matkalla nautitut kolme kahvikuppia aiheuttaisivat vielä takuuvarmasti närästystä mutta olivat pitäneet hänet hereillä automatkan ajan ja ladanneet hänet energiseen ongelmanratkaisumoodiin. Hänen huulensa venyivät hymyyn. Lattesamurai oli saapunut tukikohtaan valmiina likvidoimaan ongelmat.

Toimistolla hän kiirehti ensi töikseen business controllerin huoneeseen. Tapansa mukaisesti Rami istui työtuolillaan suorittamassa hauiskääntöjä khakihousujen alta pullottavien reisilihastensa välissä. Hän oli silmää miellyttävä mies, jolla oli vaalea puolen millin sänki ja mustasankaiset, suorakulmion muotoiset silmälasit. Hänen 185-senttinen kroppansa muistutti steroideilla muokattua, kehonrakennusdieetin läpikäynyttä kreikkalaista patsasta. Ja vaikka Jiipee tiesi olevansa heteromies ja vihasi pakkasta, Ramin jääsiniset silmät kutsuivat viekoitellen mukaansa moottorikelkkaretkelle.

”Mitä mestari?” business controller tiedusteli ja hymyili niin aurinkoisesti, että kattolampun halogeenivalo heijastui hammaskiilteestä.

”Rami! Mukava nähdä! Ja haluaisin huomauttaa, että olen sanonut olevani eräänlainen lattesamurai enkä suinkaan mestari.”

”Istu alas, mestari”, Rami kehotti ja taputti toimistotuolia.

”Mitä mielessä? Ymmärsin, että tämän päivän agenda on huippusalainen”, Jiipee kysyi ja istahti alas.

”Niinkin voi sanoa. Katsohan tätä.”

Rami kaivoi taskustaan kännykkänsä ja klikkasi Tindersovellusta. Hänen leveä hymynsä kapeni mutrulle hänen ojentaessaan matkapuhelimen Jiipeelle. Esiin latautuvassa kuvassa hän amiskyykkäsi mustan, ilmeisen kalliin Audi A7 -merkkisen auton edessä. Esittelyteksti oli lyhyt mutta ytimekäs.

Viriili naistenmies, jonka intohimona anaerobinen treeni.

Olen vahva kuin härkä ja rohkea kuin leijona. Parasta minussa on perse. Matchin BMI:n oltava alle 18,5. Jos treenaat, voi olla piirun verran korkeampi, mutta ei tanakoita daameja. HUOM! Ei museokilpiä!

”Mitä pidät?” Rami tiedusteli.

”Tuota...”, Jiipee mietti hetken ja vastasi rehellisesti: ”En osaa sanoa, sillä en ole Tinderiä kokeillut.”

”Aivan. No, sanotaanko niin, että vaikka olenkin specialisti numeroissa, tällainen runoilu ei varsinaisesti ole minun juttuni”, Rami sanoi.

”Ymmärrän. Mikä muuten on *museokilvet*?”

”Museokilpien rekisteröinti onnistuu ajokeille, joiden valmistusvuoden päättymisestä on vähintään kolmekymmentä vuotta.”

”En edelleenkään ymmärrä.”

”Se tarkoittaa, etten halua yli kolmekymmentävuotiaita *museokilvellisiä* ajokkeja”, Rami ilmoitti ytimekkäästi.

”Kuulostaa tuota..., miten sen sanoisin..., sovinistiselta.”

Rami väläytti nopean pelimieshymyn piittaamatta Jiipeen kommentista.

”Palataksemme runoiluun: viime viikonlopun hoitoni väitti, että Tinder-esittelytekstini on heikko.”

”Eli treffit menivät mönkään.”

”Eivät tietenkään, sillä minähän muodostin viisikymmentä prosenttia niistä treffeistä. Kuten arvata saattaa, sain ja anoin erittäin hyvää seksiä. Mutta isossa kuvassa haluan suuremman match volyymin.”

Jiipee tarkkaili uteliaana Ramia, joka irvisti nautinnollisesti suorittaessaan sarjan viimeisiä toistoja.

”Ulkonäköni hipoo täydellisyyttä, joten odotan luonnollisesti jatkuvaa daamivirtausta. Ja kuten jo tiedät, olen perfektionisti. Tämänkin suhteen”, Rami hymyili ja suoritti hauiskäännön korostetun hitaasti niin, että massiiviset hauissuonet pullottivat.

”Huomaan”, Jiipee nyökytteli. ”Ja haluat apuani tekstin kirjoittamisessa.”

”Jep. Puutarhakolumneistasi päätellen olet melkoinen runoniekka”, Rami totesi.

Jiipee otti kommentin varmuuden vuoksi kohteliaisuutena.

Millaista on olla mies nyky maailmassa? Lattesamurain vastaus on niin valmis kuin olla voi.

Jiipee on onnensa kukkuloilla, kun Raija-vaimo ilmoittaa olevansa jälleen raskaana, ja ilon kruunaa upea mahdollisuus näyttää kyntensä työelämässä. Jiipee saa työtoverikseen business controller Ramin, joka treenattuine lihaksineen edustaa paitsi häiritsevän sovinistisia näkemyksiä myös Jiipeen ihailemaa puhdasta energiaa ja voimaa. Perhe, työ, terveys – nousussa!

Mutta.

Raijan vatsassa kasvaakin yllätys. Innostava työprojekti vaatiikin armotonta panostusta. Jiipeen hermo kiristyy, vatsakumpu kasvaa, eikä laadukasta yöunta takaa edes kahdeksankiloinen painopeitto, jonka Raija joutuu toisinaan nostamaan pois uupunee miehensä päältä.

Jori Reijulan *Museokilvet* päättää *Lattesamurai*-romaanilla alkaneen trilogian, joka kertoo huvittoman rehellisen tarinan nykypäivän latteurosten matalan profiilin sankariteoista.

ISBN 978-952-376-624-2
84.2

www.bazarkustannus.fi